

صاحب امتیاز: موسسه فرهنگی هنری صاد
مدیر مسئول و سردبیر: محمدرضا شفیعی
دبیر تحریریه: امیر افشار فتوحی

www.rooznamehsaba.com
rooznamehsaba

تهران - خیابان آیت الله مدنی - کوچه خجسته منش - پلاک ۵
تلفن: ۶۰-۷۷۵۸۲۴۲۲ فکس: ۷۷۵۴۸۲۴۵
چاپ: موسسه فرهنگی مطبوعاتی ایران
توزیع: نشر گستر امروز

گفت و گو
با الهام نامی
بازیگر سریال
«شکارگاه»:

باید حس تاریخی نقش را حفظ می‌کردم

تاریخی کار حفظ می‌شد و هم حس معاصر بودن آن. امیدوارم توانسته باشم در این مسیر موفق عمل کنم.

تفاوت تجربه شما در آثار تاریخی قبلی با این سریال در چه چیزی بود؟
اگر بخواهم مقایسه کنم، باید بگویم که در بسیاری از آثار تاریخی تلاش می‌شود همه چیز صرفاً به واقعیت‌های مستند آن دوره وفادار بماند. اما در «شکارگاه» علاوه بر وفاداری به برخی نشانه‌های تاریخی، تخیل و رویاپردازی نیز نقش پررنگی داشت. این ترکیب باعث می‌شد کار برای من تازه و متفاوت باشد. احساس می‌کردم سیمین در عین حال که در دل تاریخ ایستاده، می‌تواند متعلق به هر زمان دیگری هم باشد.

برای رسیدن به نقش سیمین چه مسیری طی کردید و چگونه او را به خود نزدیک کردید؟

روش من همیشه این است که شباهت‌هایی میان خودم و نقش پیدا کنم و به جای اینکه تماماً خودم را به نقش نزدیک کنم، تلاش می‌کنم نقش را به خودم نزدیک کنم. در ابتدا فکر می‌کردم شباهت چندانی میان من و سیمین وجود ندارد. اما به مرور و در جریان تمرین‌ها و گفت‌وگو با آقای جاویدی، متوجه شدم نقاط اشتراک ظریف و جزئی میان ما هست. این نقاط را پررنگ‌تر کردم و تلاش کردم سیمین را از طریق این شباهت‌ها به خودم نزدیک کنم. به نظرم همین شباهت‌های کوچک باعث شد بتوانم او را زنده‌تر بازی کنم.

در پایان، تجربه کلی شما از حضور در این پروژه چه بود؟
تجربه‌ای بسیار ارزشمند. گروه تولید «شکارگاه» گروهی کاملاً حرفه‌ای و هماهنگ بودند. چه همبازیانم و چه دیگر عوامل، همه با هم همراهی فوق‌العاده‌ای داشتند. کمتر پیش می‌آید که در یک پروژه چنین همدلی و همکاری میان اعضای گروه وجود داشته باشد. برای من، علاوه بر ایفای یک نقش دشوار و جذاب، همکاری با چنین گروهی یک تجربه فراموش‌نشدنی بود. امیدوارم نتیجه کار بتواند نظر مخاطبان را جلب کند.

ایران

الهام نامی، بازیگر جوان سینما و تلویزیون، در سریال «شکارگاه» ساخته نیما جاویدی، ایفاگر نقش «سیمین» است؛ نقشی که او آن را یکی از متفاوت‌ترین و پرچالش‌ترین تجربه‌های بازیگری خود می‌داند. نامی در این گفت‌وگو، از ویژگی‌های شخصیت سیمین، دشواری‌های ایفای چنین نقشی، تجربه همکاری با نیما جاویدی، تفاوت فضای نمایش خانگی با تلویزیون و ضرورت آزادی در هنر صحبت کرد.

شما داشت؟

این ویژگی کار را هم سخت‌تر می‌کرد و هم شیرین‌تر. سخت از این نظر که باید در عین حفظ حال و هوای تاریخی، به مخاطب امروز نزدیک می‌شدیم و شخصیت‌ها را برای او باورپذیر می‌کردیم. از طرفی شیرین بود چون این فضا امکان تخیل بیشتری به بازیگر می‌دهد و او را از چهارچوب‌های صرفاً تاریخی خارج می‌کند. در «شکارگاه» باید دائم مراقب بودیم که هم فضای مستندگونه و واقعی کار از بین نرود و هم ارتباط آن با مخاطب معاصر حفظ شود. این دوگانه یکی از چالش‌های اصلی بازی در این سریال بود.

همکاری با نیما جاویدی در مقام کارگردان برای شما چگونه تجربه‌ای بود؟

از همان روز اول تمرین‌ها و حتی در مرحله دورخوانی متوجه شدم که با کارگردانی طرف هستم که تنها دغدغه‌اش کیفیت کار است. برای ایشان تک‌تک پلان‌ها اهمیت داشت. بارها و بارها صحنه‌ها را می‌خواندیم و درباره جزئیات گفت‌وگو می‌کردیم. نکاتی که ایشان درباره بازی من مطرح می‌کردند، بسیار دقیق و جزئی بود و همین باعث شد احساس مسئولیت بیشتری پیدا کنم. همکاری با چنین کارگردانی باعث می‌شود بازیگر نیز با تمام توان وارد کار شود و تلاش کند چیزی به سطح کار اضافه کند.

به نظر می‌رسد نقش سیمین برای شما با دشواری‌هایی همراه بوده است.

درباره این سختی‌ها توضیح می‌دهید؟
بله، قطعاً. همان‌طور که گفتم سیمین شخصیتی پر از تناقض است و همین کار را سخت می‌کند. علاوه بر این، تفاوت پوشش، لحن و شرایط خاص فضای تاریخی، بازی را دشوارتر می‌کرد. وقتی شخصیتی چنین چندوجهی است، باید مدام مراقب باشید که این وجوه در تعادل باقی بمانند و از یکدیگر جدا نشوند. همچنین همان فضای «بی‌زمان و مکان» که گفتم، کار را پیچیده‌تر می‌کرد، زیرا باید هم حس

با سیمین، نقشی که در «شکارگاه» دارید، شروع کنیم، از این کاراکتر و تجربه ایفای این نقش بگویید.

در این سریال نقش «سیمین» را بازی می‌کنم؛ شخصیتی که برای من بسیار جذاب و وسوسه‌برانگیز بود، چون تک‌بعدی نیست و پر از لحظه‌های به ظاهر متناقض است. سیمین در عین حال که شجاعت دارد، گاهی متزلزل می‌شود؛ در جایی ترسو به نظر می‌رسد اما می‌تواند به شدت خشن باشد؛ عاشق پیشه است اما خودش را فردی بسیار جدی و سختگیر می‌داند. همین تناقض‌ها او را به کاراکتری چندلایه و پیچیده تبدیل کرده است. فکر می‌کنم این ویژگی‌ها باعث می‌شود هر بازیگری علاقه‌مند باشد چنین نقشی را تجربه کند.

چطور شد که این نقش به شما پیشنهاد شد و چه چیزی در آن برای تان جذاب بود؟

احتمال می‌دهم آقای جاویدی بازی من را در پروژه‌های قبلی، بویژه در سریال تاریخی «جیران» دیده بودند. وقتی فیلمنامه «شکارگاه» را خواندم و شخصیت سیمین را دیدم، خیلی سریع به این نتیجه رسیدم که این نقشی است که دوست دارم آن را تجربه کنم. پیش از این هم تجربه حضور در آثار تاریخی را داشتم، اما این سریال برایم یک موقعیت خاص و متفاوت بود. فضای «شکارگاه» یک ویژگی بارز دارد و آن حس «بی‌زمان و مکان» است. با اینکه نشانه‌هایی از دوره قاجار در سریال وجود دارد، اما در عین حال می‌توان گفت که این داستان در هر برهه تاریخی دیگری هم می‌توانست رخ دهد. همین ویژگی باعث شد که نقش سیمین برای من جذاب‌تر شود، زیرا هم‌زمان باید هم به اقتضای یک شخصیت تاریخی وفادار می‌ماندم و هم به گونه‌ای او را ایفا می‌کردم که برای مخاطب امروز باورپذیر باشد.

به نظر شما این ویژگی «بی‌زمان و مکان» بودن قصه، چه تأثیری بر بازی

